

Ικμπάλ Μασί
Β΄ Ομάδα
Άρτεμις Νικολάου
Γ΄2 Γυμνασίου

Ο ΙκμπάλΜασί ήταν ένα αγόρι από το Πακιστάν, μία χώρα στην οποία η παιδική εργασία είναι μία δυσάρεστη πραγματικότητα. Εκατομμύρια παιδιά εργάζονται κάτω από άθλιες συνθήκες σε ταπητουργεία, εργοστάσια, χωράφια. Έτσι, κι ο Ικμπάλ, μόλις στα τέσσερά του χρόνια πουλήθηκε από την οικογένειά του σ'ένα ταπητουργείο προκειμένου να ξεπληρωθεί δάνειο των 12 δολαρίων. Στην ηλικία των 11 ετών, αφού είχε δουλέψει σε άλλα τρία ταπητουργεία, πουλήθηκε στον Χουσεΐν Χαν, ιδιοκτήτη ενός ακόμη ταπητουργείου.

Εκεί, μαζί με άλλους συνομήλικούς του, ζούσε κάτω από άθλιες συνθήκες, καθώς δούλευαν πάνω από 12 ώρες την ημέρα, ενώ τους δινόταν ελάχιστο νερό και φαγητό. Εργάζονταν με τον φόβο της τιμωρίας. Ένα λάθος ή ένα σημάδι αγανάκτησης ή δυσφορίας, μπορεί να οδηγούσε ένα παιδί στον Τάφο, ένα σκοτεινό υπόγειο που ήταν γεμάτο υγρασία, έντομα και ερπετά.

Ο Ικμπάλ, όμως, κατάφερε να υψώσει το ανάστημά του απέναντι σε αυτό το οργανωμένο κύκλωμα και να υπερασπιστεί τόσο τον εαυτό του, όσο και όλα τα παιδιά που ήταν αναγκασμένα να δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες και να γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης αυτών των ανήθικων ανθρώπων. Ήταν ένα έξυπνο αγόρι γεμάτο φιλοδοξίες και όνειρα για το μέλλον αλλά και αγάπη για τους συνανθρώπους του, που θέλησε να βοηθήσει όλα τα παιδιά που υπέφεραν και δεν είχαν τη δυνατότητα να απολαύσουν κάποια από τα βασικά δικαιώματα των παιδιών, όπως εκείνα της παιδείας, της περίθαλψης, της στοργής, του παιχνιδιού... Τα όνειρα για το μέλλον του τού έδωσαν τη δύναμη και το κουράγιο γι' αυτόν του τον αγώνα. Δε δέχτηκε να αποφασίζουν άλλοι για το δικό του μέλλον, ούτε να καταστρέψουν τα όνειρα και τις φιλοδοξίες του. Ήταν αποφασισμένος να αλλάξει τον κόσμο, να κάνει πραγματικότητα τις ευχές κάθε παιδιού που υπέφερε και βασανιζόταν άδικα όπως κι ο ίδιος. Ο Ικμπάλ ήταν ο μόνος που παραδέχτηκε πως δεν θα έβγαιναν ποτέ από τη «φυλακή» αν δεν αντιδρούσαν οι ίδιοι. Το θάρρος και η παρορμητικότητά του φόβιζαν κι εκνεύριζαν τον Χουσεΐν που τον παρατηρούσε πάντα ανήσυχος μήπως κάνει κάποια φασαρία ή διαλύσει τα χαλιά που έφτιαχνε. Γι' αυτό και τον έδενε με μια αλυσίδα όταν

δούλευε και τον έκλεινε στον Τάφο, για να τον τιμωρήσει. Ήταν ένα αγόρι ταλαιπωρημένο, αφού ποτέ δεν κατάφερε να ζήσει ανέμελα, όπως τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας του. Παρόλα αυτά ποτέ δε σταματούσε να ελπίζει και να αγωνίζεται για μια καλύτερη ζωή, αλλά και να δίνει θάρρος στα υπόλοιπα παιδιά που βασανίζονταν όπως κι αυτός. Ο Ικμπάλ άλλαξε τη ζωή τη δική του αλλά και πολλών άλλων παιδιών, καθώς εκείνος τους προέτρεψε να αντιδράσουν και να διεκδικήσουν την ελευθερία τους. Τους έκανε να συνειδητοποιήσουν και να αντιληφθούν την αξία της ζωής τους και τον ρόλο τους στον κόσμο. Όλα τα παιδιά έχουν ικανότητες και ταλέντα, που πρέπει να αναδειχθούν κι όχι να χαθούν, προκειμένου να ικανοποιηθούν τα συμφέροντα άλλων ανθρώπων, οι οποίοι τα εκμεταλλεύονται και καταπατούν τα δικαιώματά τους. Ο κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστός και κανείς δεν έχει δικαίωμα να του στερήσει τη μοναδικότητά του. Η παρουσία του στο ταπητουργείο ήταν ένα δώρο όχι μόνο για τα παιδιά που εργάζονταν εκεί, αλλά και για πολλά ακόμα που στερούνταν τις ελευθερίες του παιδιού κι ήταν υποχρεωμένα να εργάζονται για να γλιτώσουν την οικογένειά τους.

Η προσωπικότητα και η δύναμη του Ικμπάλ μου προκαλεί θαυμασμό, καθώς είναι δύσκολο για ένα μικρό παιδί να συνειδητοποιήσει την αλήθεια και να καταλάβει πως κάποιος μεγαλύτερός του τού λέει ψέματα και έχει άδικο. Ο Ικμπάλ, όμως, όχι μόνο είδε την πραγματικότητα αλλά κατάφερε και να αντιδράσει. Δεν είναι εύκολο για ένα μικρό παιδί να υψώσει το ανάστημά του απέναντι σ' ένα οργανωμένο κύκλωμα. Χρειάζεται σθένος και αποφασιστικότητα για να έρθει αντιμέτωπο και να ξεπεράσει τις δυσκολίες και τους φόβους που το διακατέχουν. Ακόμα, παρόλη την αγάπη που έτρεφε για την οικογένειά του και την επιθυμία του να βρεθεί ξανά κοντά τους, αποφάσισε να μείνει δίπλα στον Ισάν Χαν και να αγωνιστεί για τα δικαιώματα εκατομμυρίων άλλων παιδιών που ήταν θύματα εκμετάλλευσης. Τον ακολουθούσε σ' όλες τις επιτροπές του απελευθερωτικού Μετώπου, υπερασπιζόμενος τα δικαιώματα του παιδιού και καταγγέλλοντας τους εκμεταλλευτές εργοδότες που πλούταιναν με την παράνομη εργασία παιδιών που ζούσαν

στη σκλαβιά. Χάρη στον αγώνα του, 3000 παιδιά κατάφεραν να ξεφύγουν από τη σκλαβιά και την εξαθλίωση. Τέλος, στην παγκόσμια περιοδεία του, έκανε ομιλίες κατά της παιδικής εργασίας και επισκέφθηκε σχολεία.

Ο Ικμπάλ έγινε δίκαια για όλο τον κόσμο σύμβολο του αγώνα κατά της παιδικής εργασίας. Το 1994, βραβεύτηκε με το Βραβείο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Reebok. Λίγους μήνες αργότερα, την ημέρα του Πάσχα του 1995, ο Ικμπάλ Μασί δολοφονήθηκε στο χωριό του, στη Μουρτίκε από τη «Μαφία των Χαλιών».

Διαβάζοντας την ιστορία του Ικμπάλ, έμαθα πολλά για την παιδική εργασία και τις αντίξοες συνθήκες κάτω από τις οποίες είναι αναγκασμένα να ζουν εκατομμύρια παιδιά σε όλο τον πλανήτη. Το σημείο που με άγγιξε και με συγκίνησε περισσότερο, είναι αυτή στην οποία ο Ικμπάλ μαζί με τον Ισάν Χαν και άλλους ακτιβιστές, επισκέφθηκαν ένα καμίνι, προκειμένου να μιλήσουν με τους σκλαβωμένους εργάτες και να τους απελευθερώσουν, φυλακίζοντας παράλληλα τα αφεντικά τους. Παρόλα αυτά, οι άνθρωποι αυτοί, που δούλευαν κάτω από άθλιες συνθήκες και γίνονταν αντικείμενα εκμετάλλευσης των ισχυρών, δε θέλησαν να αλλάξουν τη ζωή τους. Πίστευαν πως ήταν μέρος της φυσικής εξέλιξης να ζυμώνουν το χώμα με το νερό, να φτιάχνουν τούβλα κάτω από τον καυτό ήλιο και να βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους, προκειμένου να ξεπληρώσουν τα χρέη, που αντί να λιγοστεύουν πολλαπλασιάζονταν. Τους έδιωξαν όταν εκείνοι τους φανέρωσαν την ταυτότητά τους και τον σκοπό της επίσκεψής τους. Ήταν συνηθισμένοι να υπακούουν σε εντολές και να δέχονται απειλές. Φοβούνταν να κάνουν μια διαφορετική ζωή, μακριά από τη σκλαβιά. Η ελευθερία, η γαλήνη, η ηρεμία τους ήταν λέξεις άγνωστες και τη θέση τους είχαν πάρει ο πόνος, η περιφρόνηση, ο φόβος. Το περιστατικό αυτό μου προκάλεσε

λύπη και συμπόνια γι' αυτούς τους ανθρώπους που ήταν αναγκασμένοι να υπηρετούν τα συμφέροντα ανήθικων ανθρώπων για όλη τους τη ζωή. Περισσότερο απ' όλα, όμως, με συγκλόνησε το γεγονός πως όχι μόνο τα παιδιά και οι γυναίκες, μα ακόμα και οι άνδρες είχαν χάσει κάθε δύναμη και ελπίδα. Ήταν απεγνωσμένοι και ανήμποροι να υπερασπιστούν και να προστατεύσουν τις οικογένειές τους. Ενώ τους δινόταν η ευκαιρία να αλλάξουν τη ζωή τους, εκείνοι αρνήθηκαν, καθώς ήξεραν πως οποιαδήποτε κίνησή τους εναντίον του αφεντικού τους, θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμα και στο θάνατο. Είχαν λοιπόν δεχτεί πως άλλοι θα αποφάσιζαν για το δικό τους μέλλον και είχαν πειστεί πως αυτός είναι ο μοναδικός προορισμός εκείνων και των παιδιών τους. Τέλος, ξεχώρισα αυτή τη σκηνή, καθώς ο συγγραφέας καταφέρνει να περάσει με λιτό αλλά ταυτόχρονα εντυπωσιακό τρόπο, την αθλιότητα και τη δυστυχία που καλούνται να αντιμετωπίσουν χιλιάδες συνάνθρωποί μας.

Η ιστορία του Ικμπάλ μας υπενθυμίζει πως ο αγώνας για τη βελτίωση της ζωής των ανθρώπων πρέπει να είναι αδιάκοπος, αφού ακόμα και στις μέρες μας, συνήθειες και πρακτικές που όλοι θεωρούμε καταδικαστέες εφαρμόζονται σε πολλά μέρη του πλανήτη.

Άρτεμις Νικολάου